

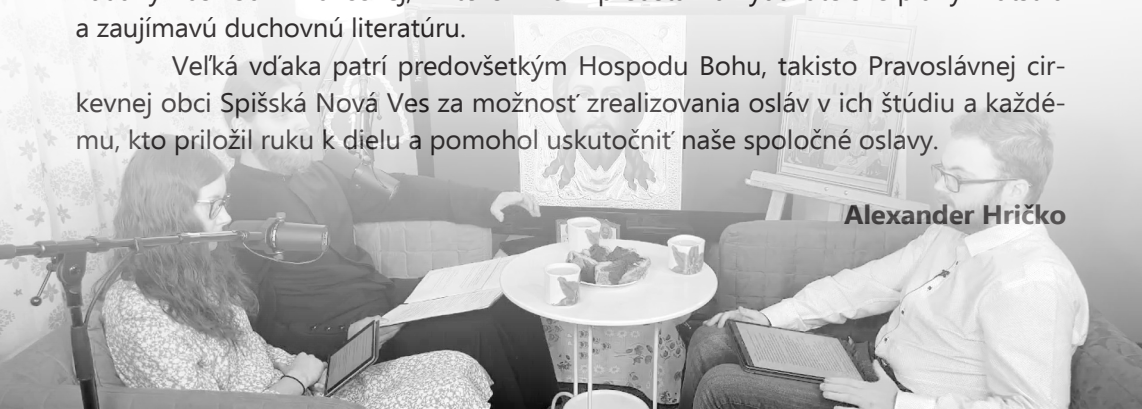

OSLAVY SVETOVÉHO DŇA PRAVOSLÁVNEJ MLÁDEŽE

19. februára 2022 sa uskutočnili oslavy Svetového dňa pravoslávnej mládeže. Tento významný deň pre pravoslávnu mládež je spájaný predovšetkým so sviatkom Sritenija Hospodina Isusa Christa. Idea slávenia prináleží celosvetovej pravoslávnej mládežníckej organizácii SYNDESMOS, ku ktorej sa hlási aj naše Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku. Táto organizácia funguje už od roku 1953 od jej založenia skupinou mladých pravoslávnych bohoslovcov a kňazov vo Francúzsku. V súčasnej dobe SYNDESMOS združuje pravoslávne mládežnícke spolky z viac ako 30 krajín sveta. Oficiálne sviatok Dňa pravoslávnej mládeže bol vyhlásený v roku 1992 na XIV. zhromaždení najvyšších predstaviteľov všetkých miestnych pravoslávnych Cirkví.

Rovnako aj naše Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS sa aktívne hlási k tomuto sviatku, a preto sme si ho spoločne pripomenuli, tentokrát však v online priestore. Cez našu facebookovú stránku bol naživo vysielaný živý prenos osláv. Večerným programom divákov sprevádzali duchovník Bratstva za prešovskú eparchiu jer. Mgr. Milan Petrisko a členka edičnej rady Anna Pružinská. Stálym hosťom v štúdiu bol prezident Bratstva Alexander Hričko. Počas celého večera si diváci mohli pozrieť pozdravy od našich vладыkov, od bývalých predstaviteľov Bratstva, mládežníkov, a pod. Taktiež bol vytvorený priestor na prezentáciu jednotlivých skupín. Spestrením programu bol aj živý vstup mitr. prot. Jána Biloruského, ako bývalého prezidenta, ktorý sa s nami podelil o svoje zážitky. Vypočuli sme si, ako samotné Bratstvo začínalo svoju činnosť, ale aj príhody z táborov v Ruskej Volovej, na ktorých sa otec duchovný aktívne podieľal dlhé roky. Ďalším živým vstupom bola diskusia so študentom prvého ročníka Pravoslávnej bohosloveckej fakulty Richardom Rodákom o živote na Pravoslávnom kňazskom seminári, o štúdiu na fakulte, a mnohom ďalšom. Keďže neodmysliteľnou súčasťou Bratstva je aj časopis Istina, nemohla chýbať ani debata o ňom, počas ktorej nám Ludvig Kináč, člen tímu redaktorov, porozprával o tom, čo je úlohou každého redaktora, kde hľadá inšpirácie pri písaní článkov a ako samotná Istina vzniká. Naš program doplnilo aj vystúpenie Tatiány Vasiliou Mihaličovej, v ktorom nám predstavila vydavateľské plány Bratstva a zaujímavú duchovnú literatúru.

Veľká vďaka patrí predovšetkým Hospodu Bohu, takisto Pravoslávnej cirkvnej obci Spišská Nová Ves za možnosť zrealizovania osláv v ich štúdiu a každému, kto priložil ruku k dielu a pomohol uskutočniť naše spoločné oslavy.

Alexander Hričko

BECHEROV

Vo svete mnohokrát počujeme, že tie najlepšie veci prichádzajú nečakane, rýchlo, bez toho, aby sme ich akokoľvek očakávali. Krásne na týchto chvíľach je najmä to, že spomienky na nich trvajú mnohonásobne dlhšie, že z pocitu, ktorý sa k nám na pár minút, či hodín ani nevieme ako vkradol, môžeme čerpať ešte dlhé mesiace.

Nebudeme vám klamať, nie vždy stíhame, nie vždy je ľahké nájsť deň i cirkevnú obec, ktorú môžeme navštíviť, nie vždy odpočítavame momenty do odchodu. Občas to je práve naopak.

Keď sme sedeli v aute a len márne sa snažili našim trangáčom pomyselne dobehnúť už zapadajúce slnko, nás okrem na zem padajúcej tmy naháňal aj čas. Neveľká obec Becherov, ležiaca blízko Bardejova na poľsko-slovenskej hranici, bola nielen zaujímavou, ale aj praktickou voľbou. Boh však vie, prečo, ako a kadiaľ viesť naše kroky, a teraz spätne už ani trochu nepochybujem, že táto cesta mala pre nás obrovskú hodnotu.

RADOŠŤ SA NÁSOBÍ VTEDY, KEĎ SA O ňU DELÍME

K becherovskému chrámu sme kráčali sprevádzané zvukom zvonov. Už po otvorení dverí do malinkého pritvora nás ovial závan domáckej atmosféry typickej pre mnohé mestá, no najmä dedinky ležiace v našich Karpatoch. Spev, tak známy, priateľský, ľudský a hlavne pochádzajúci zo srdca miestnych ľudí nás odzbrojil. Ani sme sa nenazdali, sedeli sme v lavici s otvoreným zborníkom s presne nalistovanými stranami, s úsmevom na perách a s tým známym pocitom radosti z ďalšej cesty. Vraví sa, že radosť sa násobí vtedy, keď sa o ňu delíme. Ironické, ale pravdivé. Po skončení večerne sa s nami všetky tety a babky lúčili s krásnymi pozdravmi a iskrou v očiach. Tá bola úplne nepopierateľným dôkazom toho, že sa z nášho príchodu tešia snád' viac ako my. A za tento pocit sme vždy veľmi vďačné.

„KEĎ ZAVRIEME DVERE PRED ĽUĎMI, ZATVÁRAME ICH AJ PRED BOHOM...“

Po večerni sa za nami z oltárnej časti s úsmevom vybral aj správca chrámu, otec Ján Pilko. Obom nám bol známy z fakulty, ale aj zo susedstva. Už viac ako 10 rokov sa totiž spolu s ostatnými kňazmi bardejovského okresu, ale i so susedmi z poľskej strany, snaží otec Ján udržiavať priateľské vzťahy, podporovať sa, duchovne sa povzbudzovať, navštevovať. „Myslím, že cieľom každého kňaza by malo byť ľudí čo najviac spájať. Nie je nás tu až tak strašne veľa, a preto by sme sa mali o to viac snažiť, aby sme o Pravosláví svedčili spolu, ako rodina. Ja aj moji veriaci sa na príklad vždy veľmi tešíme, keď nás okrem

Becherovčanov navštevujú aj veriaci z Chmeľovej či zo Zborova, kde svoj vlastný chrám nemajú a, samozrejme, tiež aj vtedy, keď vidíme našich priateľov z Konečnej, Ždyne, a podobne. Viete, ono je to tak, že keď človek nechá dvere otvorené pre iného človeka, necháva ich otvorené aj pre Boha. A keď ich zavrie, zavrie ich aj pred Bohom.“ Chrám v tejto malej nenápadnej dedinke mal dvere otvorené pre pravoslávnych ako prvý postavený pravoslávny chrám na Slovensku po prvej svetovej vojne. Už o rok bude oslavovať sté výročie, dôležitý míľnik nielen pre miestnych, ale i pre všetkých pravoslávnych veriacich, žijúcich na našom území.

„V roku 1923 sa tu pod vedením kňaza Grigorija Varcholu začína isté obrozenie a návrat k Pravoslávii. Vrátil sa tu z Ameriky, chcel dožiť v rodnej dedine, avšak Boh mal iné plány. K otcovi Grigorijovi sa pripojila viac ako polovica obce a z vyzbieraných peňazí si postavili tento nevelký chrám. Prakticky takto, nenápadne, sa začalo Pravoslávie na našom území opäť formovať.“

AK SA BUDEME BÁŤ, BUDEME DUCHOVNE PRÁZDNI

Chrám Pokrova Presvätej Bohorodičky si za svoj „domáci chrám“ vybrali aj priami potomkovia ruských kozákov. Pradedo kozáckej rodiny, žijúcej dnes na Slovensku, bol počas bojov v prvej svetovej vojne zajatý v Zborove, kde napokon zostal žiť. *„Keď sa utvárala kozácka organizácia, vybrali si ma za svojho duchovného. Prísahu skladali v tomto chráme a my sme radi, že ich máme.“* Úsmev na tvári otca Pilka nám bol jasným dôkazom, že všetko, čo hovorí, myslí vážne. O chráme, histórii, bratskej súdržnosti a o vedení kozákov rozprával so zanietením i vážnosťou.

„Byť kňazom znamená byť aj vodcom. Na Strašnom súde sa nebudeme zodpovedať len za seba, ale aj za našich veriacich. Nikoho nemôžeme prinútiť, našou úlohou a poslaním je však nadchnúť, motivovať a nasmerovať. Úlohou kňaza je i podržať v časoch, ktoré nie sú najľahšie. Uvedomovať si, že keď sa bude báť kňaz, ako sa majú nebáť veriaci? A strach by v Cirkvi nemal mať miesto. So strachom by sme nemali svätých, nemali by sme mučeníkov, boli by sme prázdni.“ Vo chvíľach ako táto, počúvajúc slová, ktoré neboli vyslovované len tak, z povinnosti, sme si uvedomili, že sa vlastne ani nemáme čoho báť.

PO KAŽDEJ NOCI PRÍDE DEŇ

Táto rubrika nás mnoho naučila a v mnohom prekvapila. Avšak jednou vecou nás prekvapuje vždy a to i napriek tomu, že nás ju už stihla naučiť. Máme skvelých, oddaných a hlavne s láskou slúžiacich kňazov. A máme ich viac, ako si myslíme a uvedomujeme. Becherov a otec Ján sú len ďalším pripomenutím toho, že to tak naozaj je. Keď sme po stále pokračujúcom rozhovore, týkajúcom sa mnohých ďalších tém, povzbudivých slov do ďalšej práce v osobnom živote i v tomto časopise, ktoré prišli naozaj v pravý čas, po utvrdení sa v známych slovách „náhody neexistujú“, vychádzali z chrámu, na nebi sa už vysoko ligotali hviezdičky.

Po rozhovore a dnešnej ceste sme si so sebou niesli myšlienku, že aj keď noc môže byť temná, krutá a strašidelná, ponúka nám aj útočisko a nádej, malinké svetielka, ktoré signalizujú, že skončí a že príde nový deň. No na to, aby sme tieto svetielka mohli vidieť, musíme pozerat' hore...a nie do zeme alebo na seba.

HYMNA LÁSKY

Čo je to láska? Slovom „láska“ sa zvyčajne pomenúva hlboký cit, akási silná emócia človeka. Keď sa napríklad povie, že Janko ľúbi Aničku, myslí sa tým určitý cit, ktorý Janko k Aničke prechováva. A keď sa povie, že Anička ľúbi Janka, iba sa tým potvrdzuje, že Anička k nemu nie je ľahostajná.

Ale v Biblii je nádherné miesto, kde láska nie je zobrazená ako viac-menej hlboký cit. Keď svätý apoštol Pavol v prvom liste ku kresťanom v meste Korint hovorí o láske, píše o tom, ako sa správa skutočne milujúci človek. Túto časť mnohí skúmatelia Biblie zaslúžene nazývajú inšpirovanou Hymnou lásky.

„Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá, nezávidí, láska sa nevystatuje a nenadúva; nespráva sa neslušne, nehladá svoj prospech, nerozčuľuje sa, nepočíta krivdy; neraduje sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy; všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa a všetko vydrží. Láska nikdy nezanikne“ (1Kor 13, 4 – 8). Nikto tak výstižne nenapísal o láske ako apoštol Pavol. Ukázal podstatu lásky a jej nesmrteľný význam. Samozrejme, apoštol Pavol hovorí nielen o láske k človeku. Predovšetkým učí láske človeka k Bohu. Ale, podľa kresťanského učenia, plnohodnotnú lásku k človeku možno získať len vtedy, ak človek miluje nadovšetko Boha, miluje Ho viac ako svojich rodičov, svoje deti a všetkých svojich príbuzných.

Ako je to možné? Tajomstvo skutočnej lásky sa otvára v obetavosti, ako to krásne ukázal apoštol Pavol vo svojej hymne lásky. Obetavosť je najdôležitejším svedectvom lásky. Práve obetavosť posväcuje všetky stránky rodinného života. Naopak ničí lásku egoizmus. Ten ničí aj rodinný život.

Metropolita Antonij (Blum, 1914 – 2003) v knihe Tajomstvo lásky (2010) píše: *„Všetci si myslíme, že vieme, čo je to láska, a že vieme milovať. V skutočnosti si len vieme vychutnávať medzilidské vzťahy. Myslíme si, že ľúbime človeka, pretože máme k nemu láskavý cit, pretože nám je s ním dobre; ale láska je niečo oveľa väčšie, viac vyžadujúce a niekedy tragické... Milujúci človek dáva, chce dávať. Ale na to, aby dával, na to, aby dával úplne, dával tak, aby nespôsobil prijímajúcemu bolesť, treba vedieť dávať. Ako často sa stáva, že nedávame z lásky – skutočnej, nezištnej, štedrej lásky – a to preto, že vtedy, keď dávame, v nás rastie pocit svojej významnosti, svojej veľkosti. Zdá sa nám, že dávať je jeden zo spôsobov, ako si budovať svoje „ja“, ako ukázať sebe samému a iným svoju hodnotu. Ale dostávať od človeka za takýchto podmienok je veľmi bolestivé. Láska môže iba vtedy dávať, keď zabúda na seba; keď človek dáva, ako povedal jeden nemecký spisovateľ, spieva ako vták, zo svojho nadbytku – nie preto, že sa od neho vyžaduje dar, ale preto, že dávať, to je pieseň duše, to je radosť, v ktorej sa dá zabudnúť na seba samého pre radosť iného človeka.“*

Ten cit, ktorý neraz nazývame láskou, často nie je dôstojný tohto svätého

slova. Napríklad bez toho, aby sme sa zamysleli nad svojimi slovami, hovoríme „Milujem plávanie...“, „Milujem hranolky...“, „Milujem jemnú hudbu...“. V takýchto prípadoch je vhodnejšie použiť slovo „páči sa“. A slovo „milujem“ je nevyhnutné používať iba v dôležitých prípadoch, aby nestratilo svoj vznešený význam. Nehodí sa malé záľuby a bezvýznamné vrtochy spájať s výrazmi „ľúbim“ alebo „nelúbim“. O to viac, že egoistické, nestále a despotické „milujem“ sa môže postupne zmeniť v antipatiu a nenávisť.

Pre človeka je najväčšou radosťou radosť lásky. Človek bol stvorený Bohom pre radosť. V detstve sa radosť dáva ako dar, ale dospelý človek musí vynaložiť úsilie, aby si tento dar zachoval.

Ak si bude človek myslieť, že život je samý pôžitok, nebude ťažké ho presvedčiť, že neexistuje ani hanba, ani svedomie, že je všetko dovolené, že si so sebou môže robiť, čo chce a netreba sa v ničom ohraničovať. Avšak prchavé pôžitky sú ako slaná voda: čím ju viac človek pije, tým väčší má smäd. V jazyku pravoslávnej duchovnosti sa tento stav nazýva ako „dočasná slasť hriechu“, po ktorej nevyhnutne nasledujú v živote nešťastia.

Kvôli nezdržanlivosti a hriechu človek stráca pravú radosť života. Rýchlo uňho nastáva presýtenosť pôžitkami, prichádza sklamanie a po nich často aj strata zmyslu života. V Evanjeliu sa o tom hovorí veľmi jasne: *„Lebo čo osoží človeku, ak získa celý svet, ale svojej duši uškodí?“* (Mt 16, 26)

Svet, v ktorom žijeme, nám ponúka veľa radosti a veľa pôžitkov. Ale v tomto bezbrehom mori pôžitkov je aj veľa falošnej radosti. Čím skôr sa človek naučí rozlišovať, čo je preňho užitočné a čo nie, tým menej chýb urobí vo svojom živote a nenapraviteľným chybám sa môže aj úplne vyhnúť.

Najväčšia radosť pre človeka je radosť lásky. Niet lásky – niet radosti. Avšak skutočná láska je nepredstaviteľná bez obetovania sa. Preto v momente, kedy sa človek zrieka obetavej lásky, všetko to, čo považoval a nazýval láskou, sa stáva ničím iným ako samolúbosťou, egoizmom. A zo samolúbsosti vznikajú také vášne ako lenivosť, honba za pohodlím, nemravnosť, alkoholizmus, drogová závislosť, a mnohé iné. Škodlivý je tiež nadmerný záujem o oblečenie, nekonečné nákupy, túžba mať za každú cenu najnovší model mobilu, či auta. Radosť z vlastníctva nejakej veci je radosť falošná. Získajúc novú hračku sa človek nestáva šťastným, ale skúpy. Láska je stredobod celého kresťanského učenia, celého Evanjelia. Nádherne o tom hovorí aj hymna lásky, ktorá je napísaná apoštolom Pavlom.

Skutočná manželská láska nehľadá svoj prospech, nerozčuľuje sa, je trpezlivá. Táto láska je nevyčerpatelné žriedlo milosrdenstva medzi manželmi.

preložila: J. Kapraľová

Zdroj: protojer. B. I. Pivovarov – Osnovy pravoslavnoj kultury semji (predanie.ru)

FARIZEJSTVO V SÚČASNOSTI

Mnohí z nás hľadajú Christa, túžia ho vidieť, chcú s ním hovoriť, no nedarí sa nám to, pretože ho hľadáme rozumom. Čítame rôzne teologické a filozofické knihy, dogmatické pravidlá viery a rôznu duchovnú literatúru, ktorá nás obohacuje iba vo vedomostiach a duchovných poznatkoch, avšak naše srdce je pred všetkými týmito vedomosťami a poznatkami prázdne a zatvorené, pretože Christa hľadáme rozumom, a nie srdcom. Ak by sme odkryli svoje srdce Bohu, pokorili sa pred Ním, vyznali svoje hriechy, svoju nedôstojnosť, až vtedy by sme našli Christa, videli by sme ho a rozprávali sa s Ním. Aký má ošoh pre mňa to, že poznám Sväté Písmo, ale nežijem podľa neho, že poznám niektoré modlitby naspamäť, no nemodlím sa ich? A tu sa uplatňujú slová Christa, ktorý hovorí: *„Každému, kto má, ešte sa pridá, ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má.“* (Lk 19, 26) To znamená, že Boh nám dal talenty, dal nám poznanie Svätého Písma a duchovnosti, no my podľa toho nežijeme, nevážíme si ten obrovský dar, ktorý nám dal Boh, preto nám bude odňatý. Keď otvoríme sväté Evanjelium, hneď v prvom, v Matúšovom, môžeme vidieť v kázni svätého proroka Jána Krstiteľa, ako karhá farizejov a sadukejov, ktorí sa mu prišli dať pokrstiť, hovoriac im: *„Hadie plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť budúcejmu hnevu!? Prinášajte teda ovocie hodné pokánia! Nenazdávajú sa, že si môžete povedať: Naším otcom je Abrahám! Lebo vravím vám: Boh môže Abrahámovi vzbudiť deti aj z týchto kameňov. Sekera je už priložená na korene stromov. A každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa.“* Vôbec nie sme odlišní od farizejov a sadukejov, ktorí žili v dobe Christa, ani my, súčasní kresťania súčasnej doby, ktorí sami seba nazývame, že sme pravoslávni, no zďaleka pravoslávne nežijeme. Náš pravoslávny život sa často podobá práve týmto farizejom, ktorí nielen na tomto mieste v Evanjeliu podľa Matúša ukazovali svoju nevinnosť a bezhriechnosť, ale aj na mnohých iných miestach vo sv. Evanjeliu, ktoré si tu spomenieme, vysvetlíme a porovnáme s naším súčasným životom. A teda dali sa aj pokrstiť sv. Jánovi Krstiteľovi. Vo svojom vnútri sa však nezmenili, neučinili pokánie a ani sa nechceli zmeniť, pretože trvali na svojej myšlienke, že oni sú potomkovia Abraháma a to znamená, že všetko v ich živote je v poriadku, zákon poznajú, modlitby a pravidlá čítajú, vedia naspamäť a čo ešte im chýba?!

ODSUDZOVANIE

Veľmi častým hriechom, ktorý sa rozširuje všade vo svete, bez ohľadu na to, v akej spoločnosti sa človek nachádza, je hriech odsudzovania. Mnohí z nás, veriacich, sa vedome alebo nevedome stavajú práve tými istými farizejmi, ktorých Christos stretával počas svojho života na zemi. Mnohí z nás majú veľké nedorozumenia najmä vtedy, keď sa blížia pôsty, ktoré Cirkev ustanovila, aby skrze nich veriaci mohli očistiť svoju dušu i srdce a pripraviť ich tak na stretnutie s Christom. Mnohí z nás pokladajú pôst za nejaký zákon, ktorý ak nedodržíme, sme zatratení. Avšak Boh dal prvým ľuďom, Adamovi a Eve, prikázanie nejest' ovocie zo stromu, ktorého plody im konzumovať zakázal. Číže Boh dal prikázanie a nie zákon. Je iba na človeku, či prikázanie dodrží alebo sa stane

neposlušným a stratí Božiu blahodať, bez ktorej zahynie jeho duša. Mnohí z nás počas pôstu rozmýšľajú, čo jest' a čo nejest', čo varit' a čo nevarit', samozrejme, každý podľa svojich možností. No my chceme dať do popredia podstatu pôstu, nielen jeho vonkajšiu formu, ktorá, bohužiaľ, je u mnohých z nás nad tou vnútornou. To znamená, že človek viac upriamuje pozornosť na to, čo sa nachádza v omáčke, dajme tomu, či je tam mlieko alebo nie je, skúma každú surovinu, či obsahuje pôstne ingrediencie alebo nie, a tak svoju myseľ zaneprázdňuje neustálym pozorovaním a skúmaním surovín, namiesto toho, aby pozoroval a skúmal svoju dušu i srdce, v ktorých je čo skúmať, pozorovať a s Božou pomocou odstraňovať. No horšie je to, že takýto človek odsudzuje druhých. Prečo on je to a tamto a nepostí sa tak ako ja? A tu už vzniká hriech odsudzovania, hoci slovom nič nehovoríme bližnemu, no v myšlienkach sa dopúšťame veľkého zla, ktoré od nás Christos nechce. Samotný Christos v Evanjeliu podľa Matúša hovorí farizejom, ktorí odsudzovali Jeho učeníkov, že v sobotu si strhli klasy pšenice a jedli, pretože bolí hladní. *„Milosrdenstvo chcem, a nie obetu.“* (Mt 12, 7) To znamená, že pôst, ktorý dodržiavame, by nemal byť pre nás akýmsi uplatňovaním niečoho, čo musíme silou-mocou dodržať, pretože tu potom nie je láska k Bohu i bližnemu, ale formálne dodržiavanie pôstu podľa všetkých jeho ustanovení a pravidiel. Pôst nás nemá od Christa vzdáľovať, ale približovať. No približovať nás k Nemu bude, ak budeme jednoduchí a prostí duchom, to znamená, že nebudeme až tak extrémne brať pôst, ktorý v prvom rade slúži na pokánie zo svojich hriechov.

A tu by sme mohli uviesť príklad o skutočnom pôste ctihodného Gabriela Samtavrijského. Jeden mních sa spýtal starca, čo je to pôst. *„Hned' ti to vysvetlím,“* odpovedal a povedal mníchovi o všetkých jeho hriechoch, ktoré spáchal. Mních nevedel od hanby, čo má robiť. Padol na kolená a rozplakal sa. A starec s úsmevom povedal: *„Teraz chod' a zjedz večeru.“* *„Nie, otče, ďakujem, nechcem,“* odpovedal mních. *„Toto je pôst, keď si spomenieš na svoje hriechy, činiš pokánie a už nerozmýšľaš o jedle.“* No k tomu, aby sme si spomenuli na svoje hriechy a činili pokánie, je nevyhnutná Božia blahodať, bez ktorej nedokážeme vstúpiť do seba a spoznávať svoje hriechy, hovorí svätý Efrém Sýrsky. No Božia blahodať prichádza, ak svoju dušu i telo pokoríme. K tomu nám aj slúži pôst i modlitby, tie dva duchovné lieky, ktoré ak používame správne, tak dospejeme k najsladšej cnosti, a to k pokore. V opačnom prípade, ak pôst a modlitbu používame nesprávne, tak sa zbavujeme Božej milosti, lebo si o sebe veľa namýšľame a pýšime sa pred sebou a pred blížnymi, že sa postíme lepšie, prísnejšie ako ostatní. Svätí, ktorí vo svojom duchovnom živote dospievali k veľkej duchovnosti, pokladali sa za veľkých hriešnikov, nadávali si a robili sa bláznami pred ľuďmi a pred bratmi (mníchmi), aby tak prijali poníženie a zbavili sa veľkého nepriateľa, a to pýchy vo svojom srdci. Daj Boh, aby každý z nás vedel rozoznať dobro od zla, lebo diabol je ľstivý a lživý, človeka vie rýchlo oklamať tak, ako prvých ľudí v raji, ktorí sa nechali naviesť na jeho ľstivé slová a padli. Preto aj my, skúmajme seba, skúmajme svoje myšlienky, slová, skutky, aby sme neprišli o Božie Kráľovstvo, ktoré čaká všetkých tých, ktorí Boha milujú. Amiň.

ZAČIATKY PRAVOSLÁVIA NA ALJAŠKE

Pravoslávie v Amerike má svoj pôvod v príchode ruských misionárov na ostrov Kodiak na Aljaške. Títo misionári boli mnísi z monastiera Valaam v Rusku v roku 1794. Misionári spravili obrovský dojem na domácich obyvateľov Aljašky, a tak sa zaslúžili o to, že mnoho z nich prijalo pravoslávnu vieru.

Konkrétnejšie povedané, prvá misia sa uskutočnila 24. septembra 1794 na ostrove Kodiak. Na tejto misii sa zúčastnili ôsmi mnísi a dvaja novici. Igumen Nazarij strávil niekoľko rokov výberom a prípravou misionárov, ktorí mali na hlavách obrovskú zodpovednosť. Boli to:

1. na čele misie archimandrita Joasaf (1761-1799)
2. mních sv. Herman (1757-1837)

3. mních Joasaf (Komas Evsejev), priateľ sv. Hermana
4. jeromonach Makarij (1750-1799)
5. jeromonach sv. Juvenalij (1761-1796)
6. jeromonach Afanasij
7. jerodiakon Nektárij
8. jerodiakon Štefan (Novoronuchin)

Valaamská misia bola pre Aljašku pripravená na nariadenie panovníčky Kataríny. Mníchov a prípravu mal na starosti metropolita Gabriel, ktorého plán pozostával z 34 bodov. Archimandrita Joasaf, hlava misie, mal výborné teologické vzdelanie a tiež skúsenosti v učení a administratíve. Priemerný vek misionárov bol okolo 40 rokov, z ktorých práve mních Herman mal najdlhšie skúsenosti, čo sa týka mníšstva a jeho lojality k Valaamskému monastieru. Jeromonach Makarij bol veľmi energický, nebojácny lodník, ktorý po príchode preskúmal celý Kodiak. Každý z misionárov mal talent na niečo iné a spoločne vytvárali vhodný tím.

Valaamská misia odišla z Petrohradu 25. decembra 1793. Na Kodiak dorazili 24. septembra 1794. Ako prví urobili to, že postavili chrám zasvätený sviatku Vzkriesenia a tento chrám sa stal prvým pravoslávnym chrámom na území Ameriky.

Misionári však na ostrove objavili stovky domácich, ktorí už mali základné poznatky o Pravosláví a to vďaka istému mužovi menom Gregorij Šelikov, jednému zo zakladateľov rusko-americkej spoločnosti. Takto sa teda misia rozšírila rýchlo okrem Kodiaku aj na ďalšie ostrovy. Do troch rokov boli takmer všetci obyvatelia Kodiaku pokrstení a pravo-

slávni. Nebolo to však stále len ľahké, keďže v tomto období došlo k zavraždeniu jedného z misionárov, jeromona-cha Juvenalija, ktorý bol neskôr oficiálne kanonizovaný. O jeho živote sa dozviete viac v nasledujúcom čísle.

Snaha a schopnosti ruských misi- onárov sa na Aljaške podpísali a výsledky boli viditeľné. Domáci si mníchov obľúbili a vznikli aj knihy, ktoré boli neskôr ako spomienky na toto obdobie napísané. Hlavnou osobnosťou v nich je predov- šetkým sv. Herman, ktorý im bol nesmi- erne blízky. Na ostrovoch boli postupne budované chrámy a kaplnky. Do pravo- slávnej Cirkvi tak bolo prijatých vyše 12 000 veriacich.

V roku 1798 sa archimandrita Joasaf vrátil na Sibír a 10. apríla 1799 bol vysvätený na biskupa Kodiaku, teda aj prvého biskupa v Amerike. Stalo sa však, že vладыka Joasaf spoločne s jeho posádkou, na ktorej sa okrem iných nachádzali aj jeromonach Makarij a jero- diakon Štefan, zahynuli počas plavby na mori. Stalo sa tak v máji v roku 1799. Po tejto udalosti sa stal vodcom misie veľmi obľúbený mních Herman, ktorý nakoniec aj z celej misie zostal na ostrove jediný. Predtým však ešte na ostrove naďalej slúžil o. Joasaf a spoločne s o. Hermanom sa okrem misie, teda duchovných stránok života, venovali domácomu obyvateľstvu vo všetkých možných smeroch, v akých mohli. Stali sa učiteľmi detí. Učili ich ma- tematiku, ale tiež aj remeslu, tesárstvu, poľnohospodárstvu, či ako sa starať a chovať zvieratá.

Od roku 1808 nastali na Kodiaku ťažké časy a o. Herman bol nútený z os- trova odísť. Jeho novým domovom sa stal Jedľový ostrov (Spruce Island), ktorý sv.

Herman nazýval „nový Valaam“. Viac sa o ňom dočítate aj v nasledujúcom čísle.

Medzitým na ostrovy prišli aj ďalší ruskí misionári. Jedným z nich bol o. Ján Veniaminov, ktorý naďalej pokračoval v úspešne začatej práci. Na ostro- voch vykonal obrovskú prácu, za ktorú sú mu Aleuti vďační do dnešných čias. Nie je to nik iný ako sv. Inokentij, neskôr pa- triarcha moskovský alebo Aljašský, veľký svätý misionár. O jeho živote sa dočítate bližšie v nasledujúcom čísle.

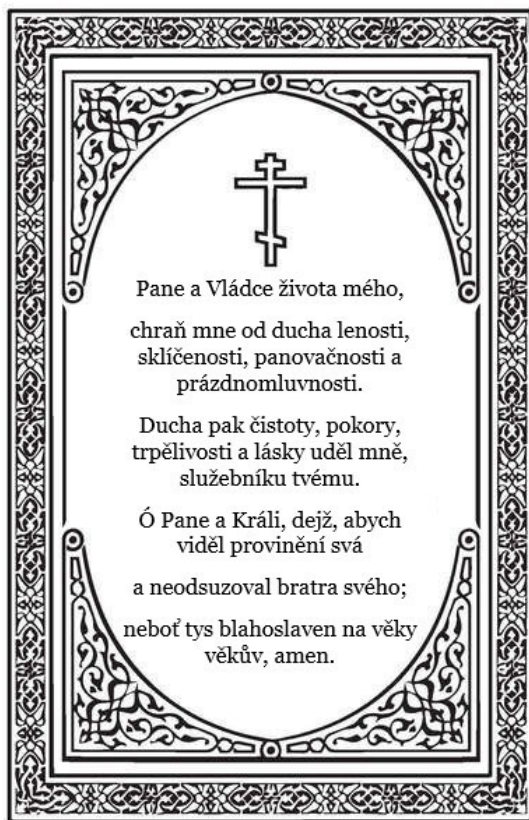
V roku 1867 bola Aljaška Ruskom predaná Spojeným štátom a s predajom ostrova došlo, samozrejme, aj k mnohým zmenám. Rusi a misionári sa stali cudzin- cami, avšak mohli aj naďalej pokračovať v misii, ponechať si chrámy, a pod.

Tatiana Vasiliou

Zdroj: History of The Russian Ortho- dox Church in Alaska - AlaskaWeb.org

Zdroj obrázky: Orthodox Field Gu- ide: Orthodoxy in America / OrthoChristian. Com, 225th anniversary of Orthodox mis- sionaries to Alaska celebrated with Divine Litur- gy, gubernatorial proclamation / OrthoChris- tian.Com

SV. EFRÉM SYRSKÝ

Ctihodný Efrém Syrský, učitel pokání, se narodil v Sýrii v křesťanské rodině chudých rolníků na počátku 4. stol. za časů císaře Konstantina Velikého.

Své mládí prožil velmi bouřlivě, byl velmi prchlivý a vznětlivý, často se hádal i pral, až jedenkrát se stalo, že skrze Boží prozřetelnost Boží byl poučen, a své kroky poté nasměroval na cestu pokání a spásy. Stalo se totiž, že byl nespravedlivě obviněn z krádeže ovce, a byl proto vsazen do vězení. Ve vězení uslyšel ve snu hlas, který jej pozval k pokání a správnému životu. Nakonec byl ospravedlněn a z vězení propuštěn.

Probudilo se v něm hluboké pokání a odešel do nedalekých hor, kde se stal poustevníkem.

Efrém opustil své dosavadní místo duchovního života a usídlil se v monastýru poblíž města Edessa (dnes

Şanlıurfa v Turecku). Ctihodný se neustále poučoval ve Svatém Písmu, z nějž čerpal pro svoji duši duchovní moudrost. Hospodin jej obdařil darem učitelství, takže za ním přicházeli lidé, kteří hledali poučení a radu ve svém životě. Jeho poučení měla na věřící veliký vliv, neboť ctih. Efrém tato poučení vždy začínal obviněním sebe sama v nedostacích a kajícnými slovy o sobě samém. Ctihodný učil všechny ústně i skrze napsaná slova: pokáním, vírou a příklady zbožnosti. Odhaloval a usvědčoval ariánskou herezi, která tehdy znepokojovala křesťany. Pohané, kteří slyšeli kázání ctihodného, se obraceli ke Kristu a přijímali svatý křest.

Od veliké Boží blahodati se z jeho úst vylévala moudrost jako potok medu a jeho oči neustále ronily slzy pokání. Byl pracovitý jako včela. Zůstával v modlitbě a duchovním rozjímání.

Mnohé jsou jeho knihy, bohoslužebné texty a krásné jsou též jeho modlitby, které sepsal. Když jej chtěli silou přemluvit, aby se stal biskupem, záměrně ze sebe činil blázna a nerozumného, aby mohl i nadále přebývat v tichosti mnišských modliteb. Když to spatřili věřící, nechali ho v jeho duchovním pokoji. Svatý Efrém je hlavním apoštolem pokání.

Vybarvi ikonu sv. Efréma Syrského

Moje
jméno

Moje velkopostní

cesta

40 dní

Můj oblíbený
verš z Bible

Můj závazek do půstu je...

Velký půst je obdobím, kdy
častěji pozdvíháme mysl a
srdce k Bohu.

Co pro mě znamená Pascha

Název mého chrámu, který navštěvuji

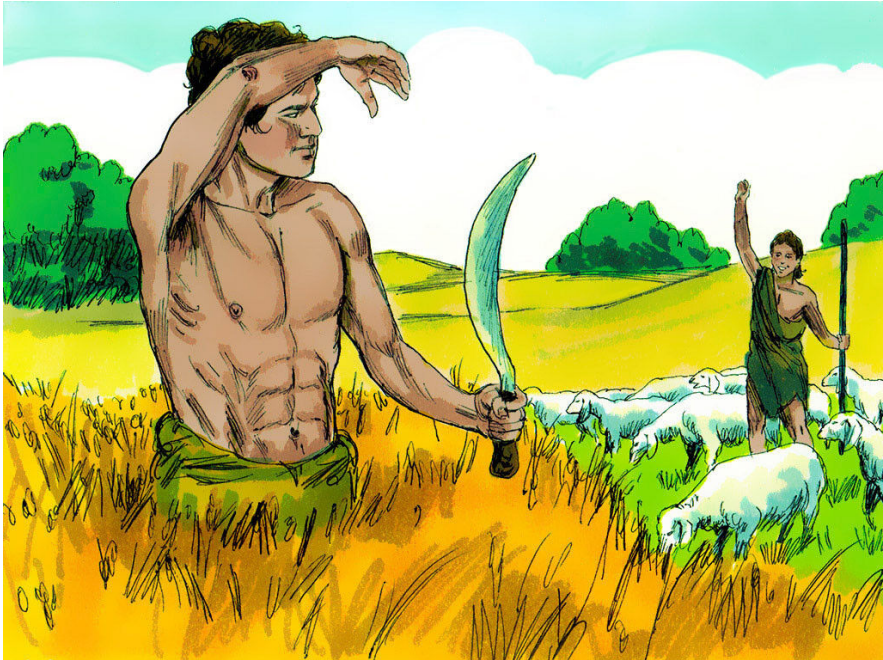
Ovečka 3

Kain a Ábel

Adam a Eva mali dvoch synov – Kaina a Ábela. Ábel pásol ovce a Kain obrábal pôdu.

Kain raz Bohu ako obetný dar priniesol plody zeme a Ábel jahniatko. Boh Ábelov obetný dar prijal, no Kainov obetný dar odmietol. Vidiac Kainov hnev, Boh povedal: „*Prečo sa hneváš? Ak robíš dobre – raduj sa. Ale ak zamýšľaš zlé – buď opatrný, lebo hriech ovládne tvoju dušu.*“ No Kain nepočúval Božie slová a závidia dovolil, aby sa usadila v jeho srdci.

Kain raz pozval Ábela, aby sa spolu išli prejsť na pole, a zabil ho. „*Kde je tvoj brat?*“ opýtal sa ho Boh.

„Neviem,“ odpovedal Kain, „či som ja jeho strážca?“ No Boh vedel o zabití Ábela a Kainovi povedal: „Budeš prekliaty, a keď budeš obrábať pôdu, už ti nevydá svoju silu.“ Za trest Boh Kaina vyhnal a nedovolil, aby ho zabili, poznačiac ho na čele zvláštnym znamením.

Adamovi a Eve sa ešte potom narodil syn, ktorému dali meno Šét, čo znamená: „Boh mi dal iné dieťa namiesto Ábela, ktorého zabil Kain.“

(Príbehy Sv. Písma pre deti)

Kontrolné otázky:

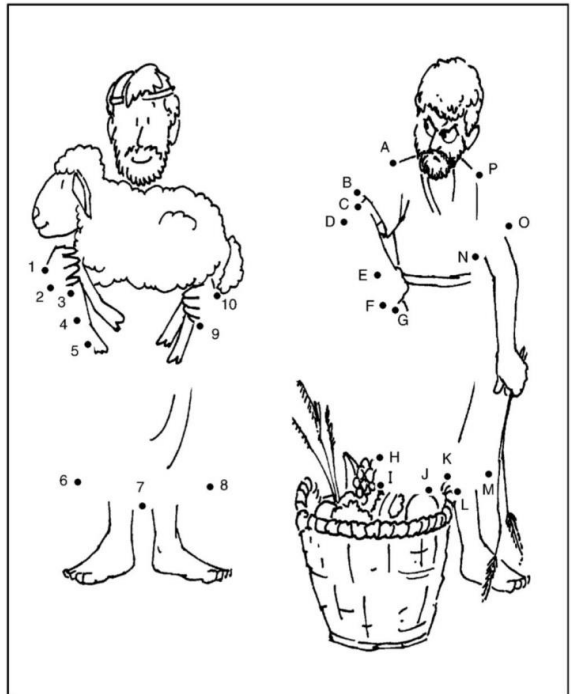
1. Kto zabil Ábela?
2. Kto boli rodičia Kaina a Ábela?
3. Čo Bohu obetoval Kain?
4. Čo Bohu obetoval Ábel?
5. Mali Adam a Eva ešte nejaké deti?

Úlohy pre školákov

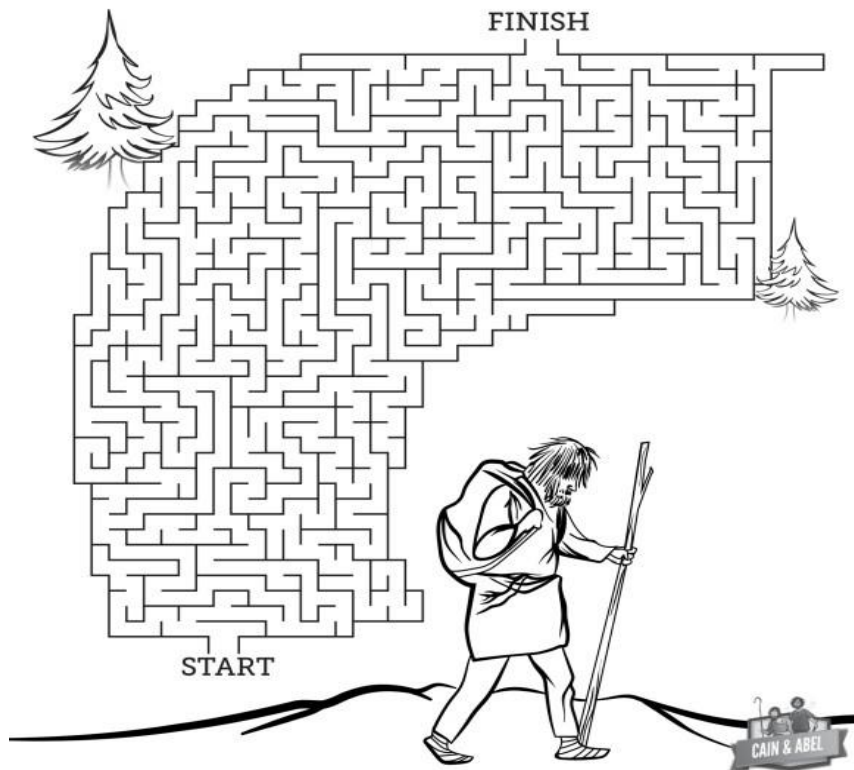
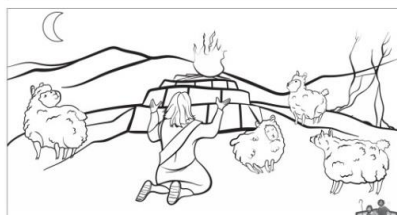
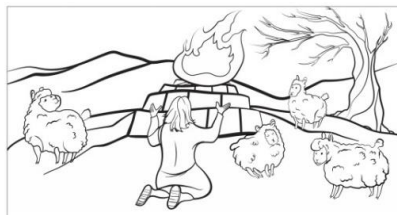
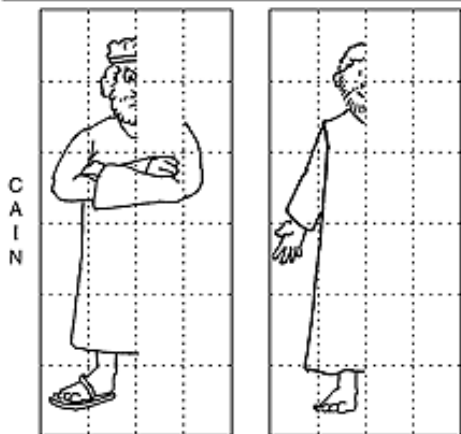
Pospájaj písmenká
a číslice tak, ako
idú za sebou.

Sem napíš, prečo Boh prijal
Ábelov dar, ale Kainov nie:

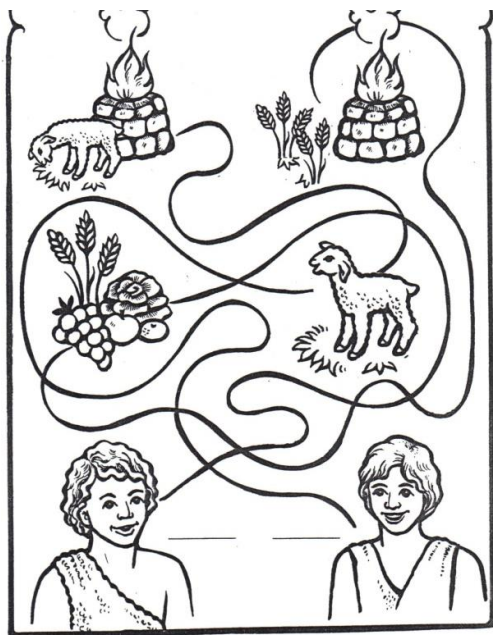
DOKRESLI KAINA A ÁBELA

Nájdí 8 rozdielov:

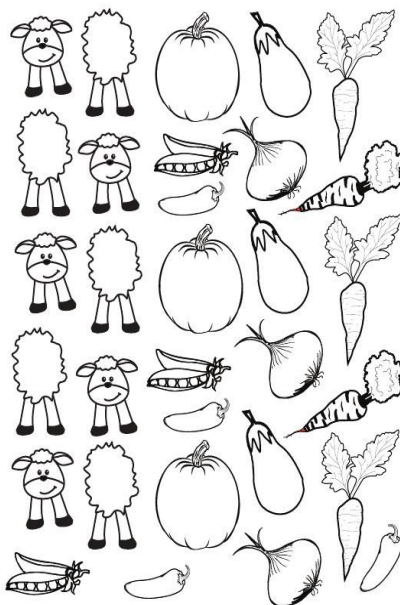

Úlohy pre škôlkarov

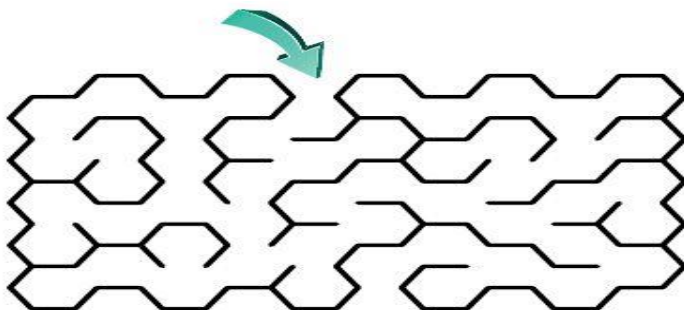
Drž sa cestičky a zistíš, kto je Kain a kto Ábel.

Vyfarbi rovnaké obrázky rovnakou farbou.

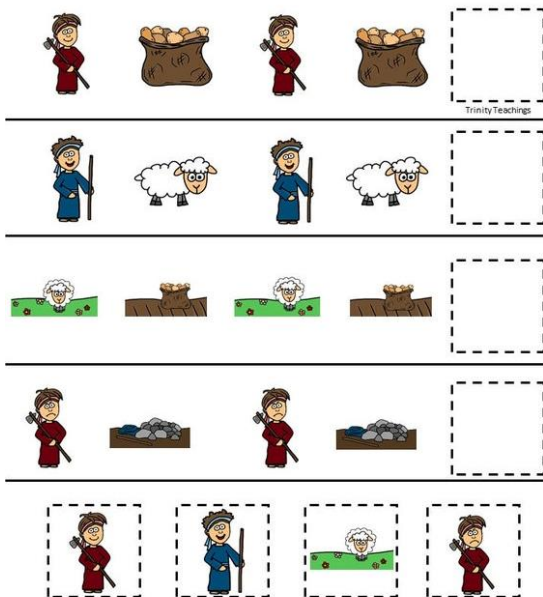

Prejdi bludiskom ku Kainovi a Ábelovi, ktorí vykonávajú obeť Bohu.

Súťaž pre škôlkarov

Vystrihni obrázky v rámečkoch a prilep ich do prázdnych políčok tak, aby si zachoval postupnosť obrázkov.

Riešenia úloh posielajte
do 30.03.2022
na e-mailovú adresu
ovecka.istina@gmail.com

Súťaž pre školákov

Ábel bol štedrý a Kain bol žiarlivý. Na riadky napíš, ako sa prejavuje štedrosť a ako žiarlivosť. Zakrúžkuj tie príklady, ktoré vystihujú aj teba.

O CHRONOLÓGIÍ ZVLÁŠŤ

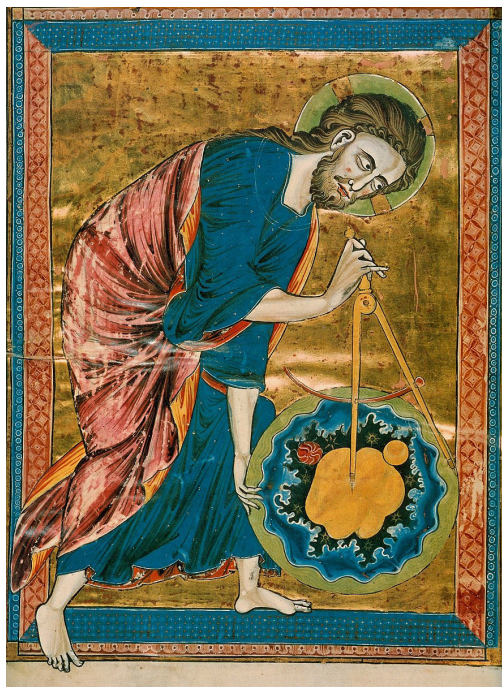
Cirkev používala od počiatku ten spôsob počítania času, ako sa počítal v prostredí, v ktorom žila; nemala svoju špeciálnu éru. Teda v oblasti rímskeho štátu používala rímsky spôsob rátania času...

Na Východe bola v rôznych mestách vlastná tradícia počítania rokov, zvyčajne od začiatku vlády niektorého významného panovníka. Preto aj začiatok roka býval rôzny, lebo panovníci nastupovali na trón v rôznych ročných obdobiach. Napr. začiatok roka v sýrskej Antiochii, významnom meste na Východe, bol v jeseni. Egypt mal svoje vlastné počítanie, spočiatku vedené podľa panovníkov, neskôr podľa významného rímskeho cisára Diokleciána, ktorého vstup na trón a štátne reformy značného významu dali podnet na vytvorenie nového letopočtu – tzv. éry Diokleciánovej. Diokleciánovu éru používali i kresťanskí biskupi v Alexandrii, ktorých Cirkev poverovala, aby spracúvali a zverejňovali tabuľky pre dátum svätenia sv. Paschy. A s dejinami výpočtu paschálnych sviatkov v kresťanskej Cirkvi súvisí i vznik nového letopočtu, nami užívaného, ktorý má názov „od Christa“.

Výpočet Paschy, ktorý pripravil alexandrijský patriarcha sv. Cyril, siahal iba do roku 551 po Christovi. Bolo treba vypočítať dátumy paschálnych sviatkov na ďalšie roky. Túto prácu nevezal na seba už alexandrijský patriarcha, ale tentoraz západný mních menom Dionýz Exiguus (Malý). Tento mních urobil v 6. storočí prevrat v rátaní rokov. Odmietol pokračovať vo výpočtoch podľa éry prenasledovateľa kresťanov, hoci predtým to nikomu na Východe neprekážalo, a začal namiesto výpočtov podľa tejto obvyklej éry počítat roky „od narodenia Isusa Christa“.

Dátum narodenia Spasiteľa sa snažil vypočítať podľa historických údajov, ale jeho výpočty nie sú vedecky presné. V staroveku bol nepomerne viac rozšírený než éra od narodenia Christovho, ktorá sa na Západe začala viac používať až v dobe Karola Veľkého v 8. a 9. storočí a na Východe bola zavedená až v 18. storočí, a to predovšetkým zásluhou ruského cára Petra Veľkého. Na Západe v starých časoch brali za základ obdobia od stvorenia sveta do narodenia Isusa Christa, sumárne 4 000 rokov. Židia počítali a počítajú tento letopočet inak, podľa ich tradície vychádza od Adama po Christa 3761 rokov. Židovský rok sa začína v jeseni a riadi sa mesačným cyklom, nie slnečným, teda ich rok má iba 354 alebo 355 dní. V Byzancii sa tiež zaoberali výpočtami éry od stvorenia sveta; vieme, že z tradičnej byzantskej éry treba odpočítať 5500 rokov, aby sme došli k roku nášho letopočtu (podľa Dionýza Exigua). Letopočet „od stvorenia sveta“ teda tiež vznikol umelo. Keďže nie je možné presne určiť niektoré obdobia starozákonných dejín, vôbec nehovoriac o nemožnosti určenia chronológie najstaršieho biblického ob-

dobia, ktoré je v Starom Zákone naznačené len schematicky, boli autori, ktorí sa pokúsili o výpočet letopočtu „od stvorenia sveta“, nútení určiť niektoré problematické obdobia nie výpočtom, ale predpokladom. Tradičný dátum 5500 (t. j. predpokladaný čas od Adama po Christa) bol modifikovaný na počet 5508 rokov a stal sa základom byzantského letopočtu, ktorý sa volal „kata Romaíeus“ – „podľa Rimanov“, s ktorým sa stretne často ešte dnes v starších vydaniach cirkevnoslovanských bohoslužobných kníh. V tomto letopočte sa používala aj éra alexandrijská, užívaná doteraz v Egypte a Etiópii. Taktiež začiatok roku býval v dejinách rôzny: podľa carihradského štátneho kalendára sa začínal rok 1. septembra, kým na Zá-

pade sa rok začína zvyčajne 1. marcom alebo 25. marcom, alebo tiež na Paschu, alebo na Vianoce, alebo 1. januára. Začiatok roka treba brať do úvahy, keď prepočítavame roky jednotlivých letopočtov.

Dávid Horváth

Zdroj: Cirkevné dejiny I. Úvod a prvé obdobie cirkevných dejín, prot. Pavel Aleš

ROZHOVOR S PROT. JOZEFOM BALBERČÁKOM, DUCHOVNÝM SPRÁVCOM PRAVOSLÁVNÝCH CIRKEVNÝCH OBCÍ VO VYDRANI, PALOTE A CHRÁMU SV. NIKOLAJA V MEDZILABORCIACH, IKONOPISCOM, OTCOM 4 SYNOV

1. OTČE, ODKIAL POCHÁDZATE, AKO PREBIEHALI ROKY VÁŠHO DETSTVA?

Detstvo som prežil v rodnej obci Zámutov, okres Vranov nad Topľou, kde som bol vychovávaný v kresťanskom gréckokatolíckom prostredí. V tom čase do tohto okresu Pravoslávie ako také veľmi neprenikalo. Môžem povedať, že celá rodina sme pravidelne navštevovali bohoslužby v chráme. Boli sme takisto v úzkom vzťahu s naším veľmi dobrým otcom duchovným, ktorý nás viedol a nastavoval. Od mala som bol v oltári, obsluhoval a čítal Apoštol. Každý rok sme s rodinou chodievali na púte do Klokočova a Ľutiny.

Po základnej škole sa vyvinulo moje smerovanie tak, že som bol prijatý na Gymnázium sv. Jána Zlatoústeho v Humennom.

Dostal som sa na internát, kde som stretol svojho spolubývajúceho, ktorý bol zapálený pre východnú pravoslávnu spiritualitu. Tak sa mi cez neho prvýkrát otvoril svet Pravoslávia. Často sme spolu navštevovali večerné bohoslužby v pravoslávnom chráme, kde sme sa stretli s dnes už nebohým o. Petrom Humeníkom. Otec Peter aktívne pracoval s mládežou a ponúkol nám pravoslávnu literatúru. Ako prvé to boli časopisy Odkaz sv. Cyrila a Metoda, Istina a knižky: Lebo s nami je Boh, Neviditeľný boj, Optinskí starci, Ako veríme, či Starec Paisij.

2. ŠTUDENTSKÉ ROKY OBOHATILI VÁŠ ŽIVOT STRETNUTIAMÍ SO ZAUJÍMAVÝMI ĽUĎMI, PRVÝM KONTAKTOM S PÍSANOU IKONOU, SPOZNÁVANÍM

PRAVOSLÁVIA A SMEROVANÍM K ISTINE

Áno, to, že som na strednej škole zapadol do dobrej partie, veľmi ovplyvnilo môj osobný život. Spolu s kamarátmi sme sa intenzívne zaujímali o duchovný život. Mali sme napr. možnosť zúčastniť sa verejnej prednášky s besedou na tému: Pravoslávny svet – v podaní vладыky Krištofa v Humennom. Tým sa nám naskytol celkový pohľad na Pravoslávie. Vладыka so sebou priniesol vzácnu grécku písanú ikonu sv. Jána Bohoslova z ostrova Patmos, ktorá nás veľmi zaujala. O ikonách sme vtedy nevedeli takmer nič, no uchvátili nás natoľko, že sme mali veľkú túžbu skúsiť nejakú napísať. Začali sme si postupne zháňať farby, štetce, podklady a všetko potrebné k písaniu. Náš kaplán v Humennom o. Marko bol veľmi chápvavý a vnímavý k našim snom a dal nám možnosť napísať priamo na stenu prvú ikonu. Som mu za to dodnes vďačný. Pamätám si, že to bola ikona Troch Svätiteľov, ktorú sme písali spoločne s kamarátmi.

Po strednej škole som nastúpil na Gréckokatolícku bohosloveckú fakultu v Prešove a začal študovať odbor učiteľ náboženstva. Tým, že som v Prešove nezohnal internát, prijali ma napokon na Pravoslávny kňazský seminár v Prešove. Tentokrát sa mi naskytila možnosť intenzívne sa priblížiť sa k Pravoslávii. Časté bohoslužby a rozhovory s bohoslovcami priniesli svoje ovocie. Prijal som Svätú Tajinu Krstu, ktorú vykonal Mgr. Miroslav Humeník. Nasledoval prestup do odboru Pravoslávna teológia s aprobáciou kňaz. Veľmi silným a vzácnym momentom pre mňa bola púť s Bratstvom pravoslávnej mládeže do Počajeva – Svätouspenskej Lavry, na ktorej bola účasť spolu so mnou aj moja budúca manželka Beátka.

3. KDE STE REALIZOVALI SVOJE PRVOTNÉ IKONOPISECKÉ PRÁCE? V ČOM VÁS TÁTO PRÁCA OBOHATILA?

Počas štúdia na Pravoslávnej bohosloveckej fakulte som aktívne pokračoval v písaní ikon, navštevoval krúžok, študoval literatúru. Začali sa prvé práce v chrámoch v Poprade, Spišskej Novej Vsi, kde som rozpisoval ikony Christa Pantokratora. Mal som možnosť zoznámiť sa tiež so známym ikonopiscom gréckeho pôvodu Dimitriom Leusisom, ktorý v tom čase pricestoval z Grécka a začal rozpis chrámu v Sabinove. V piatom ročníku štúdia ma oslovili podieľať sa na rozpise chrámu Narodenia Presvätej Bohorodičky v Palote. Spolu s bratmi – bohoslovcami, Marekom Kundisom a Miroslavom Krutským, sme pod vedením o. Sergeja Barilika začali toto dielo. Bolo potrebné sklbiť štúdium s prácami na ikonopise, a tak sme počas víkendov bývali v obci Palota. Nikdy nezabudnem na láskavý a pohostinný prístup tunajších veriacich, ktorí nás prijali ako svoju rodinu. V tom čase som ani len netušil, že sa stanem v blízkej dobe správcom tejto cirkevnej obce. Veriaci si z nás často ťahovali, akoby prorokovali, že ktorý z nás bude ako prvý vysvätený, ten bude u nás kňazom.

Po vysvätení na diakona som pol roka slúžil v obci Ublá, pri otcovi Jurajovi Sičákovi a zároveň rozpisoval tunajší chrám sv. Petra a Pavla. Ďalšou úlohou bol rozpis chrámu Voznesenija Hospodinovho v Slovinkách. Bolo tam veľmi živo a príjemne, pravidelne prichádzali mnohí mládežníci pomáhať, medzi nimi i terajší bohoslovec

Dávid Horváth, a mnohí iní. Krátko po sviatku Pokrova Presvätej Bohorodičky, dňa 15. 10. 2009, som bol ustanovený za duchovného v obci Vydraň a o niečo neskôr i v Palote. Postupne som začal s prácou na svojom domácom chráme sv. Archanjela Michala vo Vydrani. Práce na tomto chráme mi trvali celkovo 8 rokov. Aktuálne sú rozbehnuté práce v chrámoch v Zbudskej Belej a v Kalnej Roztoke. Viem, že s Božom pomocou sa mi podarí toto dielo dokončiť na Božiu slávu.

4. KTORÍ KŇAZI VÁS NAJVIAC OBOHATILI A INŠPIROVALI VO VAŠOM ŽIVOTE, OTČE?

Najväčšmi sme sa zblížili s nebohým otcom Jurajom Sičákom, keď som pol roka rozpisoval chrám na jeho farnosti v Ublí. Mal veľmi krásny otcovský prístup a stále rozdával radosť i napriek bolestiam, ktoré prežíval. Dal mi spolu so svojou rodinou veľa rád do života a veľa lásky.

Ďalším bol takisto ikonopisec, o. Miroslav Pirchala, s ktorým som mal príležitosť rozpisovať chrám v Čabinách. Som mu veľmi vďačný za to, že ma podporoval a profesionálne viedol.

Rovnako i o. Michal Hrustič, ktorý je pre nás neustále veľkou modlitebnou oporou.

V súčasnosti je pri mne o. Michail Bega, ktorý nás všetkých posilňuje svojimi modlitbami a svojou prítomnosťou na bohoslužbách.

V neposlednom rade mám vo veľkej úcte i nebohého o. Jána Kosteckého – svojho predchodcu, ktorý má zásluhy na vybudovaní 2 chrámov v Palote a vo Vydrani a pripravil mi tak pôdu na realizáciu rozpisov ikon. Spoznal som ho v čase jeho ťažkej choroby a pri našom stretnutí vyjadril túžbu zrealizovať rozpis chrámu vo Vydrani.

5. OTEC JOZEF, HOVORÍ SA, ŽE IKONA JE OKNOM DO VEČNOSTI... PRÁCA IKONOPISECA V SEBE ZAHŔŇA: PRÍPRAVU PODKLADOV, FARIEB, VYPRACOVANIE KOMPOZÍCIE, KONCEPTY, DETAILNÉ SPRACOVANIE A V NEPOSLEDNOM RADE I OSOBNÝ VKLAD, AKO JE MODLITBA, TRPEZLIVOSŤ, SEBAZAPRENIE, HODINY PRÁCE V CHRÁME NA LEŠENÍ, FYZICKÚ I PSYCHICKÚ BODROŠŤ A NÁMAHU. ČO PRE VÁS AKO TVORCU ZNAMENÁ IKONA?

Ikona je neoddeliteľnou súčasťou našej Cirkvi, tradície, bohoslužieb i domácej Cirkvi. Nie je to len obraz, ale teológia vo farbách. Pri písaní ikony sa musíte začítať do života svätého, či sviatku, ktorý píšete. Ikona si ťa zavolá... Ráno, poobede, večer, kedykoľvek počas dňa. Ikonopisec je ten, ktorý sa pri chrámovom rozpise svojimi rukami bezprostredne dotýka každého jedného centimetra chrámu. Napokon sa nám cez hotovú ikonu odкрýva duchovný podvih svätých, či udalosti zo Svätého Písma. Je to veľká radosť, keď vyhotovené ikony môžeme následne posvätiť. Modlitby činu posvätenia v sebe zahŕňajú prosby o to, aby jej Hospodin daroval silu chrániť všetkých, čo sa pred ňou vrúcne modlia.

Ikona chráni, posväcuje naše príbytky, utešuje a chráni všetkých, čo putujú, trpiacich, chorých. Akú veľkú radosť vyjadrujú ľudia, keď sa im dostane cti nosiť ikony okolo chrámu počas sviatkov! Čisté, len tie najmenšie deti sa rady hrajú s ikonkami, dotýkajú sa ich, ukladajú... Nevedia hovoriť, ani čítať, no veľmi bezprostredne pociťujú ich duchovnú silu a sú im blízke.

6. DRAHÝ NÁŠ OTEC JOZEF, JE MOŽNÉ V SÚČASNEJ DOBE UCHOVAŤ POKOJ, NEUPADAŤ DO NEGATIVISTICKÝCH MYŠLIENOK PRI SLEDE NASTÁVAJÚCICH UDALOSTÍ? ČO BY STE RADI ODKÁZALI ČITATEĽOM A TVORCOM ČASOPISU ISTINA?

Každý človek je ikonou, ktorú máme čo najviac pripodobniť nášmu „prvoobrazu“, Christovi. Hospodin nám cez Evanjelium každodenne mnohokrát ukazuje cestu a odpovedá na naše otázky. Niekedy s údivom sledujeme, ako nám niektoré veci, či udalosti v našom živote odкрývajú Božiu vôľu a milosť. Slová 50. kajúcneho žalmu: „*Vozdážď mi radosť spasenia Tvojehó, i Dúchom Vladýčnim utverdí mja.*“ nám

odkrývajú túžbu po spasení a úteche Svätého Ducha. Boh chce, aby sme sa s ním radovali a nádejou sa posilňovali na našej ceste k spásu. Lebo: „*Kto nás odlúči od lásky Christovej? Súženie alebo úzkosť? Prenasledovanie, hlad alebo nahota? Nebezpečenstvo alebo meč?*“ (Rm 8, 35).

Prajem všetkým pevnú vieru, lásku a oddanosť Christovi a kto môže a má túžbu, nech

skúsi písať ikony. Radi Vás v tom podporíme.

Za rozhovor ďakuje Eva Kahancová

SV. PANNA A NOVOMUČENÍČKA KYRANNA SOLÚNSKA (28. 2. /13. 3. (V PRIESTUPNOM ROKU 12. 3.) A (8. 1. /21. 1.)

Panna Kyranna sa narodila kresťanským rodičom v dedine Vissoka. Vynikala neobyčajnou krásou, ktorá však bola pevne spojená s jej počestnosťou a zbožnosťou, tak ako bola vychovaná svojimi rodičmi. Raz sa však stalo, že jej pôvab a krásu si všimol nejaký osmanský úradník, ktorý v dedine vyberal dane. Zahorel ku Kyranne nečistou vášňou. Začal ju neustále obťažovať svojimi slovami, v ktorých sa odrážali len jeho nečisté telesné prania a túžby, aby pre seba získal jej telesnú krásu. Ona však jeho city a túžby neopätovala, naopak sa jej úplne protivili, čo mu dala pocítiť.

Urazený janičiar ju potom v zlosti uniesol z domu jej rodičov a proti jej vôli ju násilím priviedol až pred sudcu v Solúne, kde už mal medzi svojimi kamarátmi - vojakmi - dohodnuté krivé svedectvo. Títo klamní svedkovia potom pred sudcom hanebne svedčili, že Kyranna slúbila tomuto vyberačovi daní, že sa za neho vydá a že prijme islam. Teraz však údajne odmieta splniť daný sľub. Na mladé dievča však neplatili žiadne vyhrážky, ani dary, ba ani lichotivé slová a sľuby.

Preto pred sudcom Kyranna janičiarovi povedala: *„Ja som kresťanka a milujem len Boha, Hospodina môjho. Jemu jedinému patrím od detstva a som pripravená za Neho tiež zomrieť, aby som s Ním prebývala vo večnosti. Teraz ste počuli moju odpoveď a odteraz už od mňa nebudete počuť žiadne ďalšie slová. A naozaj, po tom, čo vyslovila toto svoje vyznanie viery, už žiadne ďalšie slová nepovedala.“* Turci, užasnutí jej slovami a jej rozvážnym pokojom, sa rozhodli Kyrannu

spútať ťažkými okovami a zatvoriť do väznice. Nehanebný výberca daní si potom ešte u sudcu vydobyl to, že mohol kedykoľvek spolu so svojimi druhmi Kyrannu vo väzení navštevovať. Janičiar prichádzal do väzenia a snažil sa mladé dievča ešte nejakým spôsobom presvedčiť, aby zmenila svoj názor. Ona ho však nezmenila. Svoju tvár zakryla šatkou, skrížila ruky na hrudi a hlavu sklonila k tichej modlitbe. Takto tam zostala stáť tichá a nehybná. Keď to tento ľudský netvor uvidel, pocítil v sebe poníženie a začal bezbrannú dievčinu spolu so svojimi druhmi bezhlavo biť a mučiť, kým nestratila vedomie.

Na druhý deň, keď Kyranna opäť prišla k vedomiu, ju pre zmenu začal trýzniť väzenský strážnik. Zavesil ju na nejaký hák za spútané ruky a bil ju tým, čo bolo

po ruke. Potom ju takto zavesenú nechal dlho visieť v chlade všadeprítomnej zimy. Okrem Kyranny boli vo väzení aj ďalšie kresťanky, ako aj Židovky a Turkyne. A všetky tieto väzenkyne, ktoré boli vo väzení pre najrôznejšie priestupky, sa rozhorčovali nad krutým zaobchádzaním s takým mladým dievčaťom, ktoré sa ničím neprevinilo. Kričali a vytýkali strážcom ich nespravodlivosť a krutosť.

Jeden z väzenských strážcov, ktorý bol kresťan, potom vždy na nejaký čas Kyrannu odväzoval, a takto aspoň trochu uľahčoval jej muky a súženia. Kyranna bola vystavená tomuto surovému a krutému mučeniu po celý týždeň. Raz ju týral janičiari, inokedy zase väzenský dozorca. A tak sa to neustále opakovalo. Svätá Kyranna všetko znášala s tichosťou a v pokoji. Nakoniec sa prítomní väzni, ktorí boli svedkami týchto mučení, vzbúrili a väzenskému dozorcovi povedali, že o všetkom, čo on robí, a o tom, že do väznice vpúšťa cudzie osoby, prehovoria pred pašou. Toto na dozorca zapôsobilo natoľko, že prestal Kyrannu týrať.

Keď za ňou do väzenia opäť prišli janičiari, už ich za ňou nepustil. Začali sa však na tento postup sťažovať sudcovi. Dozorca nakoniec tento tlak nevydržal a upustil opäť uzdu hnevu, takže sa kvôli tomuto poníženiu a výhrade od najvyššieho sudcu nahneval na samotnú Kyrannu, na ktorej si vybil svoj hnev. Vošiel znovu do jej cely, znovu ju zavesil na jednom z mučiacich nástrojov za jej spútané ruky, schmatol veľkú železnú tyč a Kyrannu na mieste ubil na smrť. Keď svätá zomrela, jej zmučené telo zalialo a obklopilo božské Svetlo, takže v tej chvíli sa celé väzenie ocitlo ponorené do nestvoreného božského Svetla. Čoskoro nato jej duša

predstúpila pred nebeského Ženícha a z jej tela začala vychádzať blahá vôňa. To sa udialo 28. februára v roku 1751.

Keď väzenského dozorca opustila jeho zúrivosť a hnev, prikázal jednému väzňovi - kresťanovi, aby mučeníčku odviazal, spustil jej telo na zem a pripravil ho na pochovanie. Správa o zázraku, ako mučeníčku obklopilo božské Svetlo a ako z jej tela začala vychádzať blahá vôňa, sa medzitým rozniesla po meste Solúne. Turci, ktorí sa hanbili za smrť nevinného dievčaťa, odovzdali telo Kyranny kresťanom, aby ho mohli pochovať. Na druhý deň ráno bolo umučené dievča Kyranna pochované za mestskými hradbami, na cintoríne sv. Paraskevy. Po jej pochovaní boli medzi kresťanmi rozdane čiastočky z jej šiat, ktoré si u seba veriaci schovávali ako veľkú svätýňu. Obyvatelia dedinky Ossa nechali na pamiatku mučeníčky po niekoľkých rokoch od jej smrti vystavať chrám. Keď bolo oslavované výročie 260 rokov od mučenickej smrti Kyranny, veriaci sa snažili nájsť jej sväté pozostatky. Nakoniec dňa 12. septembra 2011 bolo potvrdené, že veľká časť svätých pozostatkov mučeníčky Kyranny sa nachádza v dedine Ossa, v oltárnej časti chrámu svätých archanjelov Michaela a Gabriela. Chrám bol naplnený blahou vôňou, ktorá z nich, ako dosvedčili všetci prítomní, vychádzala. Spolu s jej pozostatkami boli nájdené aj kožené črievice sv. Kyranny. Následne boli súdni znalci schopní podľa pozostalých kostí určiť aj výšku, pohlavie, vek a rok pochovania svätej Kyranny. 11. októbra 2011 sa uskutočnilo aj slávnostné prenesenie týchto sv. pozostatkov do chrámu sv. mučeníčky Kyranny v obci Ossa.

Zuzana Sadilková

Zdroj a foto: zivotysvatych.blogspot.com

HOMÍLIA (KÁZEŇ)

Účelom bohoslužby pravoslávnej Cirkvi je rozvíjať a šíriť kresťanskú vieru, jej ducha a život, čomu veľmi silne napomáha homília, kázeň, ktorá nasleduje po čítaní Sv. Evanjelia. Lebo ak nasleduje kázeň hneď po čítaní Svätého Písma, takto sa pridržujeme starobylej praxe Cirkvi. Záujem kresťanov o výklad, či objasnenie toho, čo bolo čítané, je o toľko väčší, o čo kratšia je doba jeho výkladu. Ak výklad nasleduje bezprostredne po čítaní, nenecháva sa na neskoršiu dobu a takisto, keď nasleduje kázeň hneď po čítaní svätého Evanjelia, javí sa ako pokračovanie Christovho poučenia.

Práve ona má poslúžiť vnútornej religiozite a ako orgán svedomia aj nábožencko-morálnemu životu všeobecne. Preto kázeň počas bohoslužby je nielen potrebná, ale je aj podstatnou časťou bohoslužby, samotnou bohoslužbou. Je najpríhodnejším ustanovením pre udržiavanie, rozvíjanie, oživovanie a podnecovanie vedomostí kresťanského zákona a nábožencko-mravného života. Kázeň je najpríhodnejším ustanovením k šíreniu kresťanstva, jeho právd, predpisov a jeho pravého ducha, a je teda najvýznamnejším ľudským ustanovením, lebo ak sa vykonáva kresťanská kazateľská povinnosť vždy a všade s presnosťou a v pravdivom duchu, nikdy z ľudu nevymizne

znalosť pravého náboženstva a ducha mravnosti.

Kázeň počas bohoslužby sa koná aj preto, aby prispela k dôstojnému vykonávaní bohoslužby. Pretože pravá kresťanská modlitba môže byť iba vtedy mysliteľná, keď sa vykonáva podľa správnych znalostí a keď je výsledkom vierou osvietených vedomostí o Bohu a o našom vzťahu k Bohu. Aj bezprostredne po apoštolskej dobe máme svedectvá o ustavičnom užívaní kázne, o súvislosti kázne s biblickým čítaním a o kázni na bohoslužbe. Podľa toho je kázeň na bohoslužbe potrebná, lebo je prvkom, ktorý vysvetľuje bohoslužbu a poučuje o nej. Avšak nielenže sa kázeň nachádza v tomto vzťahu nutnosti voči bohoslužbe, ale aj samotná bohoslužba napomáha a do popredia stavia kázeň. V modlitbách, piesňach a iných javoch bohoslužby sa ustavične obnovuje reálna spomienka na hlavné učenie kresťanskej viery a života. Aby kázeň prijali veriaci aj svojím srdcom, je potrebné, aby bola sprevádzaná patričnými liturgickými úkonmi: modlitbou, znamením Kríža, atď.

Homília by mala mať určité kritériá, ktoré napomáhajú tomu, aby veriaci pozorne počúvali a vnímali homíliu až do konca. Sú to základné prvky, ako napr. príprava kňaza na danú homíliu. Ak kňaz číta celú homíliu z prípravy na papieri, stane sa, že sa stratí a už nenadviaže na tému, ktorú si pripravil, ďalej tempo kázne, nie pomalé, ale ani príliš rýchle, dĺžka homílie, artikulovanie, očný kontakt s veriacimi a hlavne dobré ozvučenie a hlas, ktorý nám, veriacim, nedovolí stratit' pozornosť počas homílie. Každý jeden veriaci človek, ktorý príde do chrámu pomodliť sa po celom týždni, väčšinou uponáhľanom a pracovne vyťaženom, si homíliu veľmi rád vypočuje a do veľkej miery je to práve homília, ktorá nám približuje, či už Sväté Písmo alebo život svätého.

Veľakrát sa stane, že má veriaci človek ťažkosti nie zdravotné, ale hlavne duševné, a práve daná homília je ten liek, ktorý potrebuje počuť, pretože vystihuje to trápenie, ktoré veriaceho sužuje. Nájde sa v nej a skutočne ho to namotivuje a „postaví na nohy“. Úlohou kňaza je tiež homíliu aj prispôbiť okolnostiam zo svetského prostredia, aby sa veriaci vedel vyvarovať rôznym nástrahám každodenného života, lebo práve v tom uponáhľanom tempe mnohokrát zabúdame na modlitbu, na chrám, na Boha. Aj preto veriaci človek na Liturgii očakáva homíliu, ktorá by ho povzbudila, namotivovala, a hlavne privedla na ďalšiu Liturgiu.

Samozrejme, okrem nediel' a sviatkov sú aj iné príhodné okamihy v živote Cirkvi a veriacych, kedy je kázeň prospešná, najmä pri rôznych obradoch, ako je svätá Tajina krstu, svätá Tajina manželstva, pohreb zosnulých, atď. Pri týchto liturgických obradoch sa kázeň vyžaduje preto, aby sa účastníkom podal výklad ohľadne významu úkonov, aby sa pripravilo a vykonalo ich dôstojné konanie a aby sa zvýšila či zväčšila posvätnosť a oslava sviatku. Ba často aj každodenné prípady Cirkvi a jednotlivcov vyžadujú kázeň k dosiahnutiu určitého cieľa. Podľa toho kázeň nie je bezvýhradnou povinnosťou pri všetkých liturgických úkonoch, ale vyžaduje sa či už pozitívnym nariadením alebo prirodzenosťou vecí v tie dni, ktoré svojou povahou sú veľmi príhodné k dosiahnutiu cieľa a účelu bohoslužby vôbec a kázne zvlášť.

Mgr. Daniel Havaj

Zdroje: Lazar Mirkovič – Pravoslávna liturgika 2, Ján Jacoš – Homiletika

AKTIVITY ÚSTREDIA BRATSTVA PRAVOSLÁVNEJ MLÁDEŽE NA SLOVENSKU - SYNDESMOS ZA POSLEDNÉ OBDOBIE

• 8. februára 2022 sa uskutočnila duchovná beseda s otcom Mikulášom Pružinským. Stretli sme sa v kancelárii Bratstva na Bayerovej 8 v Prešove. Otec duchovný nám porozprával o začiatkoch svojej kňazskej služby a zaspomínal aj na svoje štúdium na Pravoslávnej bohosloveckej fakulte v Prešove. Veľmi nás potešila aj účasť matušky Beáty, ktorá nám zasa povedala o tom, akú úlohu zohráva manželka v živote kňaza a aká je táto rola dôležitá pre duchovný život na farnosti. Študenti mohli klásť hosťom otázky, ktorých, chvalabohu, nebolo málo. Ďakujeme otcovi Mikulášovi aj matuške Beáte za ich čas a tešíme sa, že stále majú záujem o Bratstvo a našu pravoslávnu mládež.

• 19. februára 2022 sa uskutočnili Oslavy svetového dňa pravoslávnej mládeže. Vzhľadom k pandemickej situácii sa tento rok konali oslavy v online priestore. V štúdiu Pravoslávnej cirkevnej obce v Spišskej Novej Vsi sme spoločne s našim duchovníkom BPM otcom Milanom Petriskom, sestrou Annou Pružinskou a bratom Alexandrom Hričkom previedli divákov históriou a podstatou tohto sviatku, porozprávali sme sa o aktivitách nášho Bratstva a zaspomínali spoločne s našimi hosťami na začiatky pôsobenia Bratstva na Slovensku. Ďakujeme každému, kto pomáhal s prípravou osláv a všetkým našim hosťom, ktorí vystúpili v programe.

• 22. februára 2022 sme sa opäť stretli na Bayerovej 8, kde sme privítali tentokrát dekana Pravoslávnej bohosloveckej fakulty a duchovného správcu Pravoslávnej cirkevnej obce v Spišskej Novej Vsi, otca Štefana Pružinského. Otec Štefan medzi nás zavítal aj s celou svojou rodinkou, čo iba spestrilo atmosféru besedy. A o čom sme sa bavili? O tom, čo je v živote dôležité... Veru, niektoré otázky našich hostí aj dosť milo prekvapili. Veľká vďaka otcovi duchovnému a jeho matuške za ich čas, ktorý s nami spoločne strávili a obohatili každého svojimi životnými skúsenosťami a duchovnými radami. Veľmi nás teší záujem o duchovné besedy. Príďte medzi nás a určite neľutujete :-).

• 24. februára 2022 schválilo vedenie Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS nasledujúce stanovisko k situácii na Ukrajine: *„Drahí bratia a sestry v Christovi! So znepokojením vnímame vyostrenie situácie u nášho východného suseda. Vnímame, že trpia a umierajú nevinní ľudia. Pamätajme na slová apoštola Pavla: „Kto nás odlúči od Christovej lásky? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč?“ (Rim 8:35) Preto je teraz na nás, aby sme spoločne ako kresťania robili to, čo nám povedal náš učiteľ Isus Christos. „Ustavične sa radujte. Neprestajne sa modlite. Za všetko vzdávajte vďaky, lebo to je Božia vôľa v Christovi Isusovi.“ (1Tes 5, 16-18) Preto prosíme každého, aby sme sa spoločne každý deň o 21:30 spojili v MODLITBE ZA MIER. Nech každý vo svojej rodine v modlitbe vyprosuje u Hospoda Boha milosť a čo najskoršie ukončenie konfliktu.“*

• 28. februára 2022 bola Zuzana Sadilková zvolená za zástupkyňu šéfredaktora mládežníckeho pravoslávneho časopisu ISTINA. Týmto jej prajeme všetko dobré, veľa pracovných úspechov a Božej blahodate pri tvorbe Istiny.

- Na návrh prezidenta BPM schválil výkonný výbor pomoc pre utečencov z Ukrajiny. Za schválený finančný príspevok nakúpili prezident BPM Alexander Hričko a viceprezident BPM Alexander Zalevský, ml. trvanlivé potraviny a drogeriu. Doručili ich priamo na ukrajinskú hranicu. Veríme, že sme aspoň troškou pomohli k lepšiemu zvládnutiu ťažkých dní, ktoré títo ľudia musia prežívať.

- Edičná činnosť. Na návrh prezidenta BPM boli vytlačené záložky do knihy s vyobrazením sv. apoštola a evanjelistu Jána Bohoslova. Na zadnej strane záložky sa nachádza tropár apoštolovi Jánovi Bohoslovovi a znak Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku. Týmto sa chceme poďakovať bratovi Ludvigovi Kináčovi za vypracovanie grafického návrhu. Časť záložiek bola venovaná ako dar pre odberateľov časopisu Istina. Veríme, že sme vám hoci takou maličkosťou spravili radosť.

DUCHOVNÉ STRETNUTIE V LADOMÍROVEJ

Druhú pôstnu nedeľu sv. Gregora Palamu sa konalo v chráme sv. Archanjela Michala v Ladomirovej duchovné stretnutie venované ladomirskemu mníštvu a o. archimandritovi Sávvovi (Struve). Začalo sa večerňou, ktorú slúžil miestny duchovný prot. Mgr. Pavol Kačmár. Po nej nasledovali príspevky hostí, ktorí prijali pozvanie od Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS, ktoré bolo iniciátorom tejto akcie. Veriacim sa prihovril prot. Mgr. Peter Savčák, PhD. z Varadky, ktorý sa venoval vo svojom príspevku Liturgii sv. apoštola Jakova v ladomirskom vydaní. Po ňom nasledoval príspevok duchovného správcu z Medvedieho prot. Mgr. Mariána Derca. Práve otec Marián nás všetkých voviedol do zákutí života otca Sávvu a spomienok, ktoré žijú dodnes v rusínskom národe, na tohto zbožného človeka, ktorý žil, pracoval a modlil sa v monastieri v Ladomirovej. Posledným hostom bol dekan Pravoslávnej bohosloveckej fakulty a duchovný správca v Spišskej Novej Vsi prot. doc. ThDr. Štefan Pružinský, PhD. Otec Štefan poznamenal, aký veľký význam má v pravoslávnej cirkvi monastier a ako pozitívne môže vplývať na veriaci ľud. Na záver vystúpení sa hostom, ale aj všetkým zúčastneným poďakoval prezident Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku - SYNDESMOS Alexander Hričko, ktorý zároveň vyjadril túžbu, že práve takéto duchovné stretnutia sa budú organizovať aj ďalšie roky. Na samotný záver sa konala panachýda na hrobe archimandritu Sávvu (Struve). *„Stretli sme sa tu pre to, lebo je nám v chráme dobre. Som veľmi rád, že táto dnešná beseda bola práve v ladomirskom chráme. Tento chrám je nasiaknutý modlitbou ľudí plných Božej blahodate, ktorú my všetci potrebujeme. Zišli sme sa tu aj preto, aby sme našli nejaké nové východiská, ktoré nám môže priniesť misia ladomirských mníchov do budúcnosti. Svet ide ďalej, ale ich odkaz je živý. Som veľmi rád, že sa takéto akcie konajú,“* povedal jerej. Mgr. Mikuláš Pružinský, ktorý sa taktiež zúčastnil na našom stretnutí aj so svojou rodinkou. *„Je veľmi dobré, že sa pravoslávni veriaci stretávajú, že sa stretávajú ľudia rôznych generácií, a tým pádom sa cirkev približuje k ľuďom. Cirkev je živý organizmus, vďaka ktorému môže človek žiť duchovným životom,“* dodal na záver prezident BPM Alexander Hričko.

Vedenie Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku- SYNDESMOS

OBSAH

Akcie BPM.....	3
Istinkáči na trangáči.....	4
Pravoslávna rodina.....	6
Život mladého človeka.....	8
Pravoslávie vo svete.....	10
Pravoslávne Česko.....	12
Ovečka.....	15
Cirkevné dejiny.....	22
Rozhovor.....	24
Novodobí svätí.....	28
Liturgické okienko.....	30
Zo života BPM.....	32

Obálka: O. Miroslav Pavlenko, PCO v Čabinách

Strana 2: Istinkáči na trangáči

Strana 35: Duchovné stretnutie, PCO v Ladomirovej

Strana 36: Pozvánka na Antipaschu, PCO v Košiciach

ISTINA - Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS.

Redakčná rada: Marína Bachledová, Ivana Bilá, Anastasia Bobaková, Daniel Havaj, Dávid Horváth, Eva Kahancová, Jana Kapraľová, Ludvig Kináč, Petra Petrisková, Zuzana Sadiľková, Juliána Savčáková, Tatiana Vasiliou Mihaličová

Šéfredaktor: Kamil Kurták

Korektúra: Anna Pružinská

Grafik: Jaroslav Smoleň

Technický redaktor: jerej Miroslav Guba

Pokladník: Anton Sorokáč

Ročník XXVII/2022. ISSN 1335-6739. Číslo indexu: EV 3633/09.

Vychádza 12-krát do roka.

Vydavateľ: Bratstvo pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS. IČO 17 075 947

Adresa redakcie: Bayerova 8, 080 01 Prešov

e-mail: istina12@gmail.com

web: www.bpmorthodox.sk/istina

IBAN: **SK928330000002401561588**

Ročný príspevok 6 € + poštovné, uviesť krátke meno odosielateľa

Cirkevne schválené. Za obsah príspevkov zodpovedajú autori.

Uzávierka prijímania príspevkov je vždy 13. deň v mesiaci.

Dátum vydania: marec 2022

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

